

[Birgith Mogensen]

Vor ordfører i denne sag kan ikke være til stede, og jeg skal derfor på CDs vegne knytte nogle bemærkninger til det foreliggende beslutningsforslag.

CD er enig i, at der naturligvis må tages hensyn til en skæv fordeling i ledighedstallene for mænd og kvinder, når man fra samfundets side skal søge at afhjælpe disse problemer, men vi tvivler på, at dette skal ske på en så håndfast facon som skitseret af SF. Vi mener, at man også uden dette forslag er og vil være opmærksom på dette misforhold. Derfor kan vi ikke give ubetinget støtte til forslaget, men vil afvente udvalgsbehandlingen.

Tyroll (VS):

VS er positivt over for hensigten i beslutningsforslaget, ligesom vi var det ved den første behandling, det fik, sidst det var fremsat, altså den hensigt at sikre kvinder en bedre placering og ligestilling på arbejdsmarkedet. Disse problemer ligger VS meget på sinde, og vi finder, at det er et væsentligt område for fagforeningernes arbejde at sikre solidariteten på tværs af kønsforskellene og en ligestilling igennem lønkampen, gennem anvisning af arbejde og gennem uddannelsespolitikken m. m.

Vi har også tidligere her i salen markeret vores interesse for en positiv særbehandling af kvinderne for at opnå ligestilling på arbejdsmarkedet. Vi finder det ønskeligt, at fagforeningerne overtog anvisningsretten fuldt ud og brugte den til bl. a. at gennemtvinge en ligestilling på arbejdsmarkedet. Så længe det ikke er sket, synes vi, det er positivt, at arbejdsformidlingen rundt omkring arbejder på at bidrage til en ligestilling i anvisningsarbejdet, og har bemærket sådanne bestræbelser i det sidste nummer af Nyt fra Arbejdsdirektoratet.

Men som sidst, da forslaget blev behandlet, må vi sige, at når vi ser på, hvad SFs forslag er baseret på, nemlig løntilskudsordningerne til arbejdsgiverne, kan vi ikke være med. Vi er modstandere af disse foræringer til arbejdsgiverne, som vi også var det, sidste gang forslaget blev behandlet, og som vi var det, dengang disse ordninger blev indført. Vi finder i givet fald, at det er langt bedre at gennemtvinge ligestilling igennem påbud

uden at give de arbejdsløse penge med til arbejdsgiverne.

Det kan også stærkt betvivles, om disse tilskudsordninger kombineret med en positiv særbehandling af kvinder overhovedet vil være effektive. I Sverige har man ifølge sidste nummer af Nyt fra Arbejdsdirektoratet haft en sådan ordning siden 1974, og i f. eks. perioden 1978-79 er der kun givet tilskud i 187 tilfælde, og det er jo ikke mange. Så også dette taler for, at direkte påbud og indgreb i arbejdsgivernes ret til at lede og fordele er det nødvendige middel på dette område. Men det er det jo svært at finde støtte til hos socialdemokratiet, dér respekterer man jo denne arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet.

Men det er klart, at problemet bliver større og større og derfor i højere grad kræver en indsats fra regeringens og arbejdsministeriets side. Af udtalelser fra konsulent H. Hasenkamp, arbejdsministeriet, fremgår det, at man forventer, der vil komme 15.000-20.000 langtidsledige i løbet af i år. Det er i særlig grad de dårligt uddannede og kvinderne, der rammes - omkring 2/3 af de langtidsledige er kvinder - og det siger noget om, hvor mange nye tilfælde af langtidsledige kvinder vi kan blive udsat for i den kommende tid. Men det var jo ikke ligefrem de store resultater, man kunne forvente efter det, vi hørte af arbejdsministeren i dag.

Af andre problemer i denne udvikling kan nævnes hele spørgsmålet om de strukturrationaliseringer og rationaliseringer i øvrigt, der bliver gennemført inden for de forskellige områder, som ser ud til i særlig grad at ramme de arbejdsløse kvinder. Bare inden for HK-området henvises der i en af de undersøgelser om årsagerne til ledighed for kvinder, jeg har set, nemlig en undersøgelse offentliggjort i det samme nye nummer af Nyt fra Arbejdsdirektoratet, hvor det viser sig, at der ved arbejdsformidlingen i Kolding er 33 pct. opsagt på grund af rationaliseringer. Det er et ret stort tal, og det skulle ikke undre, om det er det samme store tal, der er tale om adskillige andre steder her i landet. Det er altså nogle ting, som ikke er blevet taget særlig alvorligt endnu af regeringen og arbejdsministeriet, som er blevet luftet lidt i forbindelse med en tryghedsaftale, men som ikke er blevet taget op som et generelt problem. Der tales kun om, at de spændinger, der i